

Рис. 1.50. Портрет на Карл Велики (уж 742–814) от А. Дюрер, 1514 г. Портретът се намира в Германия, в Немския музей на град Нюрнберг. От [328], с. 25, ил. 3.

тинския език, както впрочем и на старогръцкия, започва не по-рано от VIII–IX в. от н.е. [335], с. 23.

Оказа се, че прочутите средновековни трубадури почват уж през X–XI в. да разработват сюжетите, които днешните историци наричат „маскарад от спомени за класиката“ [335], с. 83. През XI в. се появява „историята на Улис (Одисей). Уж добре известният сюжет на Омир е разказан в „средновековна светлина“ – рицари, дами, рицарски дуели и т.н. Но от друга страна, тук присъстват всички елементи, които по-късно ще бъдат смятани за скелета на „античния“ сюжет [335], с. 83–84.

„От края на XII – началото на XIII в. трубадуриите казват не без гордост: тази история (за Троянската война – А. Ф.) не е банална; НИКОЙ ДОСЕГА НЕ Я Е РАЗКАЗВАЛ... Трубадуриите... подхващат най-вече Троянската война; за тях този сюжет е почти национален“ [335], с. 85–86. Франките са смятали, че са произлезли от троянците (!), а авторът от уж VII в. от н.е. Фредегарий Схоластик посочва цар Приам като персонаж от предишното поколение [335], с. 85–86. На рис. 1.51 е показано старинно изображение на трубадури (менестрели).

Нещо повече: „сливат в едно Троянската война и похода на аргонавтите... когато кръстоносците завоеватели (те са, изглежда, средновековните оригинали на „античните“ аргонавти – А. Ф.) поемат към далечните азиатски страни“ [335], с. 85–86. В средновековните текстове „античният“ Александър Македонски „поднася комплименти на Франция“ [335], с. 85–86.

В някои текстове от средните векове, когато става дума за „античната“ Троянска война, понякога вместо Парис е употребено името Париж [10], с. 234, ком. 76. В същите средновековни текстове се среща и интересното равенство ПАРИЖ=ФАРИЖ. Звучите П и Ф постоянно са преминавали един в друг.